

Arz Ederim Tüm Sevdiklerime

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Aralık 2021

Düşlerimin yangınından örüyorum ben kaderimi ve atıl duygularımdan gerisi ise hayalin de ötesi.

Nazlıyım.

Nazenin bir mevsimim.

Ben aşkım ve kıblesiyim bilinmezsin bazen aşka sarkıtlar eklediğim bazen dikiti mevsimin belki de diviti yüreğin.

Gönlümün kopçasından koptu sözcüklerim ama yetmedi.

Ar bildiğim ne ise.

Arş bildiğim.

Aşk bildiğim.

Ve ruhumun aş' ı iken şiirlerim ve sözcüklerim...

Maviden benim tenim ve asildir titrim:

Bazen yâd edildiğim bazen yaren bildiğim ve yalnızlığımla kalabalığım arasında gidip geldiğim.

Mayın tarlası cihan bense dünden razıyım şehit düşmeye: ah, keşke mümkün olsaydım atalarımınla saf tutsaydım düşmanların önünde.

Varsın kalayım bir başıma.

Bu vatan aşkına düştük düşeli...

Düşünmeden de veririm canımı tıpkı tüm yiğitlerimiz gibi.

Aşkın kalpazanı kimi zaman kimi insan.

Zanlar mı ağır gelen?

Ne fark eder ki insan kendini bildikten sonra ve sadece Rabbine yürüyen.

Zamlı bir tarife belki de sevgi ve işte tüketim vergisi iken özlem tükenmek mümkün mü sevip de sevilmeyi dilerken?

Hamt olsun günüme.

Arz ederim tüm sevdiklerime...

Bazen bir nakkaşım.

Bazen terzi söküklemlerimle yüz göz.

Bazen şiir düşüp de maziye ve işte şüheda dünün kırıntılarından örmekteyim ben hayatı ve tüm şiirlerimi.

Şahlanandır yürek.

Şah damarımdan da yakın şükre delalet.

Sürmenaj olmadı beynim ama sürtünmekten acıyla süt liman olmayı da becerdim sonunda.

Bilindik ne mi var?

Bilinmedik mi yoksa peşine düştüğüm ve peşime düştüğüm...

Peşimden gelen binlerce hece bense türküsünü söylüyorum cennet vatanımın türlü türlü insan ve ihanetine de aldırmadan sökün ediyoruz bir bir yattığımız siperden.

Sirenler mi alıyor?

Siması çok mu tanidik ne ağıranların...

Şimal Yıldızı ve de göz kırpanın nicesi.

Bazen beyhude addedilen.

Bazense beyitlerden taşan.

Sınandığıma vakıfım ve ölümden uzağım bazen tuzağına düştüğüm insanların oysaki ben onların doğasında saklı sevginin kılavuzu olmak adına ant içtim ve işte daha da yakın kıldım kendime evreni ve kılı kırk yaran mizacımla kırklamış olsam da acılarımı sonunda sabrımı büyütüp mutlu ve huzurlu olmaya nasıl da vakıf kıldım Rabbimce.

Bir ritim bozukluğu bazen hayat bazense frekansı duyulmayan.

Ve ansızın geri tepen o silah ne de olsa kazadan beladan koruyor dualar ve işte Sırp Sandığı Savaşında kaybolan bir duyguyu anda konuşlu buluyorum aslında tarihin tekerrür ettiği kadar tevekkül ediyorum ve sırtlayıp heybemi düşüyorum yola.

İzafi olan ne mi?

Ya, gerçek olan?

Elbet kutsalımız iman gücü ve Rabbin bizlere bahşettiği ömür ve nefes ve nefsimizle yaptığımız mücadele demek ki doğru yoldayım.

Günleri uyuttum da geldim.

İçimdeki hırçın ve mızımız çocuğu da susturup...

Ama her halükarda ben de konuşacağım ben de susacağım ben de sabır yükleneceğim yüklendim de: en ağır acıyı yüklenip andan fırar edip zamanda dolaşıp ve işte kendime geldim ve kendimi buldum nihayetinde kendimi nasıl da sevdim.

Rakımlar ve rakamlar uçuşan.

Sancılı bir doğum oldu benimki ve sabaha ermeden doğdu iyi dileklerim ve ruhumdaki rüzgâr ve tüten duman yüreğimden bense yerle yeksan olmuş her şeyin üstünde bir duyguyla ve sevgi ile ve umutla baş koymuşken bu yola...

Defolu bazen iç sesim.

Nükseden nice duygu ve vakıf oldum nice nesrin esaretinde şiir olabildiğim hikâye olup anlatıcısı iken genelde kahramanı olduğum nice masalın sürrealist kalemiyim belki de.

Kanmadım ben herkes gibi.

Kandırmadım da kimseyi.

Ama çok kanadım çok ve kardığım hecelerden çıkıp da yola kanamalı bir ömrün bekası olsun diye umut...

Ah, hasret duyduğum.

Asla da haset etmediğim.

Hamt ettiğim.

Kimi ne der, diye düşünmeden deli gibi sevebildiğim bir evren nice insan en çok da mazlumlar sonunda kalemin direktifi ile kendime yöneldiğim...

İnce ayarı imiş sevginin meğer kendini sevmek ki...

Aslında öncemde mutlu iken kendimle.
Bir adım ötesi soğuduğum kendimden...
Ne de olsa kendime yüklenmişken bir ömür ve her şeyi de yarım bırakmanın verdiği o yeniklikle.
Yenileniyorum ama yaza yaza.
Arındım da içimde saklı o sarpa saran hüzünden.
Muğlak değil önüm ve güzel Rabbim şükürler olsun sana ben hala sağ ve sağdık iken içimdeki masumiyete ve sevgiye ve yalnızlığımı giderdiğim seve seve; yaza yaza...
Yazgıma razıyım da ve şükür dolu.
Yazmadığım kadar mutsuzmuşum madem önceki ömrümde.
Yarenlik eden kalemim ve delik cebim ve ısrarla sözcükleri döküyorum yürüdüğüm yolda peşim sıra geliyor da nice duygu nice insan ve işte umudun taslağı benim çizdiğim resim.
O devasa resim oysaki ben ufacık bir zerre iken öncesinde ve işte taşıyorum resimden de sözcüklerden de...
Rengimle.
Duruşumla.
Bazen huysuz mizacımla vuruşumla boşluğa ve işte hoşlukla doldurduğum o devasa boşluk ve bilumum duyguyla haşır neşir bir o kadar hatırşinas insanlar sayesinde kendimle el sıkıştığım.
Bedenimden taşıyorum ve aş erdiğim huzura adım adım yaklaşıyorum.
Açlık ne ki?
Tokluk mu?
Tıka basa doydum ben dünümden bu yana bu yüzden bir ömür aç kalmışlığım asla engel olamaz içimdeki coşkuya ve bedenimi es geçtiğim kimi sıkıntıya rest çektiğim ve ruhum sevgiyle ve umutla tıka basa dolu yürekse kuş gibi kanat açıyor demek oluyor ki; ben haddinden fazla coşkulu ve ümitvar iken bu hikâye de kolay kolay bitmez...